

nomiske Fremtid vil i Hovedsagen afhænge af, i hvilken Grad det vil lykkes at hæve dets Produktionskraft i Forhold til dets Forbrug. Det kan ske ved at nedsætte det sidste. Det er en tung og graa Vej, som vi desværre kommer til at vandre en Stund ad, men sundere er det at hæve Produktionskraften, og det er i Længden den eneste Mulighed for at skabe et lykkelig Land. Jeg tror, at vi en lang Tid vil være nødt til, som Direktøren udtrykte sig, at gaa den tunge Vej, men jeg ønsker at tilføje, at jeg er ikke rigtig sikker paa, at det høje Ministerium kan se det eller vil se det. Jeg mener, at Ministeriet har lovet mere, end det kan holde. Jeg vil ikke sige, at det med Villie har gjort det. Jeg tror, det har ment, at dets Løfter kunde holdes, at der skulde komme langt lysere Tider, end der kom, men jeg tror, Nedgangen har været ogsaa Ministeriet for stærk — det tror jeg, Ministeren selv skulde indrømme. Jeg hørte — det er ganske vist nogen Tid siden — en Socialdemokrat tale om alt det, der var opnaaet under denne Regering, og alt, hvad der vilde blive opnaaet; han var nær ved at komme i Paradis, inden han blev færdig. Jeg antager, at selv den høje Regering vil indrømme, at vi ikke er kommet saa langt op ad Himmelstigen endnu. Jeg ved ikke, om Ministeriet vil sige, at Fejlen er Rigsdagens, men saa er det vel særlig Landstingets, tænker jeg, Landstinget er jo værst til at volde Fortræd — jeg tror for øvrigt, at den højtærede Finansminister vilde være ret ilde stillet, dersom alt det, der er fremsat Krav om, skulde have været gennemført.

Jeg glæder mig over de, som jeg synes, klare Udtalelser, der i Gaar kom fra den højtærede Statsminister angaaende det stærke Toldfrieri. Jeg har ikke megen Tro til, at Told kan hjælpe. For mig staaer det nærmest saaledes, at man laver et Ris til sin egen Bag ved at komme alt for stærkt ind paa Toldvejen. Vi har jo Told i Forvejen, det maa vi huske; man taler undertiden, som om vi ikke havde Told. Derimod var der en anden Udtalelse, som jeg ikke synes lod særlig godt. Statsministeren udtalte nemlig, at naar han havde sine Vælgere og Klassefæller bag sig, var det nok. Det er udmærket med Vælgere og Klassefæller, men

en Regering har dog andre at tage Hensyn til end sine Klassefæller.

Ved sidste Finanslovbehandling her i Tinget blev der klaget over den store Arbejdskrig eller Arbejdsstrid, vi stod i, og jeg vil indrømme, at der var adskillige — jeg var da imellem dem —, som havde haabet og troet, at netop denne Regering vilde have haft Magt — at den havde Agt dertil, tror jeg nok — til at faa en Ende derpaa. Det viste sig, at det kunde den ikke. Jeg tror, den højtærede Regering kan gøre Borgmester Hedebo's Ord til sine, naar han udtaler, at Fagforeningerne fører en haardhændet Politik. Maa jeg i denne Forbindelse sige, at Organisation er en god Ting, den har sikkert gjort meget godt, men som den er nu, er den blevet saa stiv og forbenet, at man ikke kan arbejde med den. Frihed kendes jo ikke hverken i Fagforeningerne eller i Arbejdsgiverforeningen. Smaalig Forfølgelse mod den, der har sin egen Mening, ja, det kan vi træffe, men vi kan desværre ogsaa træffe meget haardhændede Forfølgelser. Omkostningerne ved de Krige, som føres, er uhyre, og hvem skal betale dem? Ja, de stridende Parter kan sige, at det er dem selv, der betaler, men nej, det er hele Samfundet, der maa betale. Hvad kan det hjælpe med de større Lønninger og de større Fortjenester, naar Pengene gaar i Krigskasserne, og naar Produktionen maa gaa ned, og vi maa slaas med den store Arbejdsløshed? Som i al Krig skabes der Had og Mistænksomhed mellem Parterne. Der siges, at min værste Fjende er ikke den, der gør mig ondt, men den, der gør mig ond. Det tror jeg, vi skulde tænke lidt paa en Gang imellem.

Det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (J. A. Hansen) sagde i Gaar paa Burmeister & Wains Generalforsamling: Luk Jerndørene op og kom ud mellem Arbejderne, det har De kunnet før! Ja, det synes jeg er et godt Raad; havde det været fulgt, var maaske det store Skib ikke gaaet til Gøteborg for at blive repareret, men var blevet her i Landet. Men jeg er bange for, at saaledes som Organisationerne nu er ordnet, lader det sig ikke gøre. Saa længe Organisationerne kører og køres i saa skræppe Tøjer, som det sker nu, har jeg ikke rigtig Tro til, at det kan lade sig gøre. Dersom Landbrugerne slog sig sammen og fordyrede deres